

SUZANNE VERMEER

Noorderlicht

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Eric Romeijn stuurde zijn Volvo richting het zuiden van Rotterdam. Vanuit zijn ooghoek zag hij hoe Kim een laatste blik op begraafplaats Crooswijk wierp. Hij wist precies hoe ze zich voelde. Het verdriet was nog niet gesleten. Het was nu tien voor twaalf in de ochtend en dit afschuwelijke proces zou het verloop van haar dag en misschien zelfs haar leven bepalen. Ze was veel gevoeliger dan hij en nog altijd snel van slag. Vooral op deze dag.

‘Ga je mee naar kantoor of moet ik je thuis afzetten?’ vroeg Eric. Hij wist bijna zeker welk antwoord ze zou geven, maar vond het beter de vraag toch te stellen. Dan leek het of Kim de bestemming bepaalde, of ze zelf iets besloot. Als hij echt wilde, gingen ze namelijk naar kantoor, waar Kim een stapeltje papieren moest ondertekenen. Vandaag wilde hij echter geen dominante, maar een meelevende broer zijn. Iemand die op deze speciale dag de dagelijkse beslommeringen ondergeschikt maakte

aan het welzijn van zijn treurende zus.

‘Breng me maar naar huis,’ antwoordde Kim afwezig. Ze draaide haar hoofd een kwartslag en keek recht vooruit.

‘Waarom?’ zuchtte ze. ‘Waarom hij?’

Eric had op deze reactie gewacht. Elk jaar, op deze dag, op dit tijdstip, stelde ze deze vraag. Alsof ze er ooit antwoord op zou krijgen.

‘We zullen het nooit weten, Kim,’ sprak hij met compassie. ‘Hoe vreselijk het ook is, het is gebeurd. We kunnen het niet meer terugdraaien. Ermee leven is het enige, hoe moeilijk dat ook is.’

Kim viel stil. Ze bleef recht voor zich uit kijken en vocht weer tegen de tranen. Elk jaar rond half oktober begonnen voor haar de donkere dagen voor kerst.

Eric wist wat er door haar hoofd speelde. Vandaag vier jaar geleden was hun vader Willem bij een vliegtuigcrash in de Zuid-Amerikaanse jungle om het leven gekomen. Eerst was er die onzekerheid toen het vliegtuig werd vermist. Daarna het telefoontje van het ministerie van Buitenlandse Zaken dat het vliegtuig was gevonden en het aantal doden overeenkwam met de passagierslijst. Niemand

had de crash overleefd.

In de moeilijke tijden die toen aanbraken, had het ministerie van Buitenlandse Zaken zich van haar beste kant laten zien. Ze werden dagelijks op de hoogte gehouden van de ontwikkelingen, wat voor hem een houvast was geweest in het 'gevecht' dat hij toen met zijn zus voerde.

Nadat het echt tot Kim was doorgedrongen dat hun vader was overleden, wilde ze per se naar Zuid-Amerika. Met behulp van de informatie die hij van het ministerie kreeg, lukte het hem om haar er uiteindelijk van te overtuigen thuis te blijven. Hoe moeilijk het ook voor hen was, ze moesten in Nederland blijven en wachten tot het stoffelijk overschot van hun vader vanuit Zuid-Amerika werd overgebracht. Buitenlandse Zaken had toegezegd dat zij dit gedeelte op zich zouden nemen en het was voor alle partijen het beste dat het ook op deze manier ging gebeuren. Nabestaanden konden niets meer doen. Willem Romeijn was inmiddels geïdentificeerd. Wat restte was een papierwinkel van documenten waarin de Staat beter kon bemiddelen dan een burger.

Toch kon het ministerie niet naar Erics vol-

ledige tevredenheid antwoorden geven op zijn vragen, dus begon hij zelf aan een onderzoek. Het toestel waarin hun vader was verongelukt bleek geen lijnvliegtuig te zijn, maar een privécharter. Ook de plek van de crash, in de buurt van de grens tussen Paraguay en Argentinië, was onlogisch. Hun vader deed veel zaken in Zuid-Amerika, maar zijn lijnvlucht van Buenos Aires naar Madrid was al gepland, wat inhield dat hij zes uur voordat dit vliegtuig zou vertrekken niets te zoeken had boven het grensgebied. Ook zijn terugvlucht van luchthaven Barajas naar Schiphol was al geboekt.

Eric's zoektocht bracht de waarheid naar boven. Een lastminutedeal over vee, grond en vlees transport had hun vader van zijn reis-schema doen afwijken. Door snel een lucratieve zaak in Paraguay tot een goed einde te brengen en hier veel geld aan te verdienen, was hij genoodzaakt geweest om samen met een aantal andere zakenlieden een privétoestel te huren dat hen naar Buenos Aires zou transporteren. Hij wilde namelijk zijn lijnvlucht halen. Business was belangrijk, maar zijn kinderen en kleinkinderen waren alles voor hem.

‘Kon ik er maar zo mee omgaan als jij,’

zuchtte Kim. 'Dat zou het stukken makkelijker voor mij maken.'

'Ik heb het er ook moeilijk mee,' reageerde Eric meteen. Stukje voor stukje probeerde hij het gapende gat van onzekerheid en zelfmedelijden te dichten waarin Kim bleef staren.

'Toch is het anders,' antwoordde ze met trillende lip. 'Jij bent altijd een winnaar geweest.' Ze telde op haar vingers af: 'Je liet je niet uit het veld slaan door de medicijnen die je moest nemen. Altijd goed op school. Later op de universiteit afgestudeerd met uitstekende cijfers. Je koos de juiste vrouw, kreeg twee schatten van kinderen en bouwde een schitterende carrière op als advocaat.'

Voordat Eric de kans kreeg iets te zeggen stak ze meer vingers op. 'Tussen al die activiteiten door heb jij je altijd over mij ontfermd. Jij bent de grote broer die ieder meisje wil hebben. Van mijn kindertijd tot nu heb ik op je kunnen rekenen, met als dieptepunt de dood van mama en papa. Ik zat helemaal stuk, jij was de rots in de branding. Mijn laatste houvast.'

Eric legde even zijn hand op haar dij. Op dit soort momenten kon ze doordraaien. Hij moest haar afremmen. Zichzelf enigszins van

dat voetstuk halen waarop zij hem al zo lang had geplaatst.

‘Het verschil tussen jou en mij is echt niet zo groot,’ sprak hij op een neutrale toon, waarmee hij probeerde de voor hem zo kenmerkende standvastigheid niet al te veel te laten doorklinken.

‘Ook ik heb mijn moeilijke momenten gehad en ik heb ze nog steeds. Edith is er dan voor mij, net zoals ik er voor jou ben. En de kinderen zijn een inspiratiebron voor mij in lastige tijden. Als vader moet ik er voor hen zijn, maar soms is het omgedraaid. Dan is enkel het besef van hun aanwezigheid een steun in de rug voor me, begrijp je wat ik bedoel? Onze situatie is gewoon anders. Ik heb meer support dan jij.’

Tot zijn opluchting zag hij een dunne glimlach op haar gezicht. Een tijdelijke opleving, maar tenminste iets positiefs.

Tijdens de rest van de rit staarde Kim voor zich uit en werd er verder weinig gezegd. Toen Eric zijn auto vlak bij de ingang van het appartementencomplex parkeerde, slaakte Kim een diepe zucht.

‘De Maasboulevard,’ fluisterde ze. ‘Mijn nieuwe thuis.’ Ze schudde traag haar hoofd.

‘Ik hoor het papa nog zeggen: “Vergeet nooit waar je vandaan komt, kind.” En nu zit ik dus hier. Als een van de nouveaux riches.’

Eric wist dat hij alert moest zijn. Ze verviel weer in zo’n roes van melancholie en zelfmedelijden. In zo’n toestand wilde hij haar eigenlijk niet alleen laten, want hij realiseerde zich dat hij verder weinig grip op de situatie had als ze eenmaal thuis was.

‘Dat is niet eerlijk, Kim. Je vergeet er namelijk bij te zeggen dat toen het zakelijk voor papa begon te lopen, wij wel degelijk van Crooswijk naar Hilligersberg verhuisden. Je moet het wel in perspectief blijven zien, hoe moeilijk dat ook is. Ja, ze kwamen allebei uit Crooswijk, maar toen het financieel stukken beter ging, waren ze er ook heel snel weg. Puur omdat ze zich qua huis en omgeving konden verbeteren. Een flinke stap vooruit in het leven. Hij heeft er hard voor gewerkt ja, maar dat betekent niet dat je daar niet van mag genieten.’

‘Maar...’

‘Nee, Kim. Er is geen maar. Hetzelfde geldt voor jou nu we dit schitterende appartement voor je hebben gevonden. Ook jij moet vooruit in het leven, net zoals papa en mama dat

deden. Probeer er een beetje van te genieten. Bovendien hebben we een *escape* ingebouwd. Contractueel hebben we een periode afgedwongen waarin je een definitieve beslissing over het kopen van het appartement kunt nemen. Tot die tijd huur je, dus je zit nergens aan vast.'

Ze knikte en kustte hem teder op zijn wang. 'Jij hebt gelijk... zoals altijd.'

'Onzin, ik heb niet altijd gelijk maar ik probeer het zo realistisch mogelijk te bekijken. Wat soms best lastig is, kan ik je vertellen.'

Kim glimlachte meewarig. Ze opende het portier en wilde uitstappen.

'Ik bel je straks nog,' zei Eric snel. 'En vergeet niet dat je deze week nog wat papieren moet komen tekenen op mijn kantoor.'

'Doe ik.'

'Nog iets: ben je vanavond alleen of heb je een afspraak? Ga je ergens naartoe?'

'Geen afspraken. Misschien komt Brian, hij weet dat ik vandaag een moeilijke dag heb en wel wat steun kan gebruiken.'

'Oké, zus. Probeer sterk te zijn.'

'Ik doe mijn best, bel me straks maar.' Ze stapte uit en sloot het portier achter zich.

Eric bleef wachten tot ze de hal binnen-

liep. Daarna gaf hij gas en reed naar het centrum van Rotterdam, waar zijn kantoor was. Onderweg dacht hij aan Kim, zijn overleden ouders, zijn eigen gezin en Brian, de nieuwe liefde van zijn zus. Een makelaar van Surinaams-Nederlandse afkomst, over wie hij zo zijn twijfels had. Een snelle jongen uit Spangen die had bemiddeld bij de verhuizing van Kim naar dit appartement. Was deze man werkelijk verliefd op zijn zus of zag hij haar als een toekomstig melkkoetje? Eerlijk gezegd vreesde hij het laatste.

2

De windvlagen vonden steeds opnieuw openingen in haar kleding. Hoe ze ook aan haar jas plukte, de kou drong altijd wel ergens naar binnen. Trok ze haar jas een stukje omhoog om haar nek te beschermen dan gleed de kou langs haar heupen onder haar trui, en omgekeerd vatte ze weer kou met de wind rond haar nek en schouders. Het was dus nooit goed. Beter kon ze haar leven niet typeren.

Dit was de eerste keer dat ze op de sterfdag van haar vader op een balkon stond met